

[Mimi Jakobsen]

Vi mener fra CDs side, at enhver støtte til kvinder, der bliver udsat for voldtægtsforbrydelse, bør ydes, naturligvis først og fremmest under hensyn til de for offeret meget nedværdigende og meget psykisk belastende omstændigheder, hvorunder sådanne sager ofte må søges opklaret.

Jeg vil give hr. Bernhard Baunsgaard for en gangs skyld fuldstændig ret i, at hvis dette forslag på nogen måde kan være med til at aflive myten om, at hun nok selv var ude på noget, så er meget nået. Det kan vi ikke lovgive om her, men det kan måske fremhæve det aspekt i den offentlige debat, at der er milevid afstand mellem, hvad mænd kan tillade sig, og hvad kvinder kan tillade sig, i denne henseende.

Vi kan ikke i CD bedømme endnu, om forslaget er tilstrækkeligt. Vi vil gerne gå ind for det, som det er.

Nu blev der af hr. Bernhard Baunsgaard fremhævet et forslag om, at man kunne ændre formuleringen fra »kan der beskikkes« til »beskikkes der, hvis den forurettede ønsker det«, og det kan jeg uden videre tilslutte mig.

Jeg vil fremhæve en anden ting, som andre ordførere vistnok også har været inde på, nemlig at det jo ikke alene er et spørgsmål om advokatbistand. Den er vigtig, men det er i allerhøjeste grad også et spørgsmål om de omstændigheder, hvorunder undersøgelserne foregår. Her tænker jeg ikke mindst på børn, og så er vi inde på begge køn, og dermed har jeg formodentlig rådet bod på, at jeg tidligere kun har omtalt kvindernes problemer. Mindreårige børn, der skal udsættes for disse tekniske undersøgelser og for afhøringer, bør have en helt anden behandling, end det, så vidt jeg i hvert fald er orienteret, sker i dag. Og det er nok ikke alene advokatbistand, der kan råde bod på det.

Så forstår jeg fra et tredjehåndsreferat, at den socialdemokratiske ordfører, fru Tove Lindbo Larsen, har været inde på et forslag om referatforbud, altså således, at man ikke skulle kunne videregive navne på de forurettede, og det vil jeg meget gerne støtte. Jeg erindrer mig med væmmelse omstændighederne i en sag om en hustru til et tidligere medlem af dette ting, der var ude for en lignende situation og blev svinet til i dagspressen og hængt ud på en ganske utilstedelig måde.

Jeg kan altså konkludere, at vi hilser dette forslag velkomment som en start. Kan vi under udvalgsarbejdet forbedre forslaget som en yderligere styrkelse til ofrene, så ser vi det meget gerne. Men vi kan i hvert fald tilsige en meget positiv udvalgsbehandling.

Wilhelm (VS):

VS er også meget positiv over for dette forslag. Jeg kan gøre det forholdsvis kort. Vi har jo allerede fået det første bilag til udvalgsbehandling, nemlig henvendelsen, som flere har nævnt, fra Joansøstrene, og vi er enige i de ændringer, de foreslår.

Ændringerne går ud på, kort fortalt, for det første, at det ikke skal være, når retten finder det ønskeligt, at man har mulighed for at få beskikket en advokat, men det skal ske, når den forurettede ønsker det.

For det andet skal kvinden have mulighed for at have en støtteperson i alle sagens akter, ved anmeldelsen, under politiafhøringer, under retssag for lukkede døre osv. De skriver ganske vist, at man har erfaring for, at det kan man som regel få lov til, men der er altså nogle tilfælde, hvor det alligevel ikke er lykkedes, og der kunne derfor være grund til at få det fastslået i lovforslaget. Et særligt område for dette med støttepersonen er undersøgelsen på retsmedicinsk institut, hvor der er konkrete eksempler på, at det er blevet nægtet en forurettet efter eget ønske at tage en repræsentant for Joansøstrene med. Det synes vi er helt uanstændigt. Om det er en ting, man kan klare i forbindelse med denne lov, eller hvordan, det skal jeg ikke kunne sige nu, men klares bør det i hvert fald.

Det tredje punkt, Joansøstrene foreslår, er vi også enige i, men dér vil jeg dog godt gøre opmærksom på, at der selvfølgelig er en interessekonflikt mellem to forskellige hensyn, det retslige og det menneskelige. Vi er aldeles enige i, at det er rimeligt, at kvinden har ret til at afgive sit vidneudsagn uden at skulle konfronteres med overfaldspersonen. Især hvis man får fremskyndet rettergangen, hvad der er tendens til i disse sager, er det selvfølgelig en helt urimelig belastning med denne konfrontation.

Men det hensyn, det strider imod, og som ikke er med i henvendelsen fra Joansøstrene, og som man forhåbentlig kan finde en praktisk løsning på, det er hensynet til, at en sig-